

Rugăciunea lui Isus

În acele zile Isus s-a urcat pe munte ca să se roage și a petrecut noaptea în rugăciune

19.04.2012

În acele zile Isus s-a urcat pe munte ca să se roage și a petrecut noaptea în rugăciune. Când a venit ziua, a chemat la sine pe discipolii săi și a ales dintre ei doisprezece, cărora le-a dat numele de Apostoli (Lc 6, 12-13).

„Este foarte important să observăm comportamentul lui Mesia, pentru că El a venit să ne arate calea care

conduce la Tatăl. Împreună cu El vom descoperi cum este posibil să dăm relief supranatural la activități în aparență mai ne semnificative; vom învăța să trăim în orice clipă cu vibrația veșniciei și vom înțelege cu profunditate crescândă că făptura are nevoie de momente de colocviu intim cu Dumnezeu, pentru a sta aproape de El, pentru a-L invoca, pentru a-L lăuda, pentru a izbucni în mulțumiri, pentru a-L asculta sau, pur și simplu, pentru a sta cu El.

Deja de mulți ani, considerând modul de a acționa al Domnului, am ajuns la concluzia că apostolatul, ori care ar fi, este revărsarea vieții interioare. Mi se pare de aceea atât de natural, și atât de supranatural acel punct din Evanghelie care relatează cum Isus a hotărât să aleagă definitiv pe primii doisprezece. Sf. Luca relatează că înainte a petrecut toată noaptea în rugăciune. Observați-l și în Betania,

când se pregătește să-l învie pe Lazăr, după ce a plâns pentru prieten, înalță ochii la cer și exclamă: Îți mulțumesc, Tată, pentru că m-ai ascultat.

Învățătura sa precisă a fost aceasta: dacă vrem să-i ajutăm pe alții, dacă dorim cu adevărat să-i îndemnăm să descopere sensul autentic al destinului lor pe pământ, este necesar să punem ca fundament rugăciunea.

Sunt atâtea scene în care Isus vorbește cu Tatăl, încât acum este imposibil să ni le amintim pe toate. Cred însă că nu putem lăsa de o parte de a considera momentele, atât de intense, care preced Pătımirea sa și Moartea sa, când Domnul se pregătește să îndure sacrificiul care ne va restitui Iubirea divină. În intimitatea cenacolului, Inima sa se revarsă: adresează Tatălui rugăciunea sa, anunță coborârea

Duhului Sfânt, încurajează pe ai săi la o continuă fervoare de caritate și de credință.

Această reculegere arzătoare a Mântuitorului continuă apoi în Ghetsemani, când observă de acum iminentă Pățimirea sa, când simte că umilirile și suferințele se apropie, că este ora crucii, chinul dur al răufăcătorilor, pe care El a dorit-o cu ardoare. Tată, dacă vrei, îndepărtează de la mine acest pahar. Și îndată: Dar să nu fie voința mea, ci a ta. Mai târziu, țintuit pe cruce, cu brațele deschise ca gest al preotului veșnic, continuă dialogul cu Tatăl: În mâinile tale încredințez duhul meu”

Prietenii lui Dumnezeu, 239-240
